Nr. 4.-5. Kraków, dnia 1 października 1920 r. Rok XII.

GŁOS SŁUŻBY PAŃSTWOWEJ

Miesięcznik „Małopolskiego Stowarzyszenia wzajemnej pomocy Służby państwowej w Krakowie".

PRENUMERATA:
w Polsce z przesyłką pocztową rocznie 24 Mk, półrocznie 12 Mk.
Numer pojedynczy 2 Mk.

Adres Redakcji i Administracji: Kraków, ulica św. Jana L. 22.
Autorom zapewniona ścisła dyskrecja. — Ogłoszenia i załączniki przyjmuje się według umowy. Reklamacje uwzględnia się do 30 dni.

Wyjaśnienie:

W ostatnim numerze z sierpnia b. r. zamieściliśmy dla potrzeby P. T. Członków tylko II. część ustawy o uposażeniu urzędników i niższych funkcjonarjuszy państwowych ze względu, że ta część ustawy wyłącznie nas dotyczy.

Ponieważ jak zauważyliśmy już po wydrukowaniu niektóre artykuły II. części znajdują wyjaśnienia w artykułach części I. przeto podanie do wiadomości P. T. Kolegów tekstu tylko części II. zupełnie celowi nie odpowada.

Chcąc zatem naprawić zaszłą omyłkę zamieszczamy poniżej całą ustawę, a w końcu, wydane rozporządzenie wykonawcze z czego dopiero całość zupełna się stworzy.

Ustawa z dnia 13 lipca 1920 r. o uposażeniu urzędników i niższych funkcjonarjuszów państwowych.

CZĘŚĆ I.

Uposażenie urzędników.

Art. 1. Każdy urząd państwowy będzie w etacie zaliczony do jednego z XII. stopni służbowych.

Urzędnik stały otrzymuje uposażenie, przywiązane do stopnia służbowego tego urzędu, na który został mianowany.

Art. 2. Uposażenie to składa się:
a) z płacy zasadniczej,
b) z dodatku za wysługę lat i
c) z dodatku drożyźnianego.

Art. 3. Ustanawia się następujące zasadnicze płace miesięczne w markach polskich:

Stopień służbowy.	
I.	5000
II.	4500
III.	3800
IV.	3200
V.	2600
VI.	2100
VII.	1600
VIII.	1300
IX.	1050
X.	800
XI.	600
XII.	500

Art. 4. Tytułem dodatku za wysługę lat, urzędnik stały otrzymuje za każdy rok służby państwowej $2^{1}/_{2}\%$ pobieranej w danej chwili płacy zasadniczej.

Urzędnikowi, który wykaże, iż ukończył studja wyższe na jednym wydziale uniwersytetu lub równorzędnego zakładu naukowego, zakończone przepisanemi egzaminami, dolicza się 5% płacy zasadniczej za każdy rok studjów.

Dodatek za studja wyższe nie może przenosić 20% płacy zasadniczej.

Czasu pełnienia normalnej powszechnej powinności wojskowej nie uwzględnia się przy wymiarze dodatku za wysługę lat; inna służba wojskowa zalicza się, o ile urzędnik nie spełnił jej równocześnie z państwową służbą cywilną.

Urzędnik zaczyna pobierać dodatek za wysługę lat dopiero po upływie roku od zamianowania go urzędnikiem stałym.

Dodatek za następną wysługę lat przyznaje się corocznie z urzędu od 1 dnia miesiąca, następnego po terminie wysługi.

Dodatek za studja wyższe otrzymuje urzędnik z chwilą mianowania go urzędnikiem stałym.

Art. 5. Przez czas trwania wyjątkowych, wojną wywołanych warunków ekonomicznych, urzędnik pobiera dodatek drożyźniany do płacy zasadniczej, zależnie od stosunków rodzinnych i miejscowości, w której stale pełni służbę.

Pod względem stosunków rodzinnych dzieli się urzędników na 4 grupy.

Do pierwszej grupy należą samotni, do drugiej utrzymujący jednego lub dwóch członków rodziny (mała rodzina), do trzeciej utrzymujący do czterech członków rodziny (średnia rodzina), do czwartej utrzymujący więcej niż czterech członków rodziny (duża rodzina).

Przy zaliczaniu do grup, uwzględnia się będących na utrzymaniu urzędnika: a) żonę, względnie męża, b) ślubne i uprawnione dzieci tudzież pasierby do ukończonych lat 18, a o ile uczęszczają do szkół publicznych lub wskutek ułomności fizycznych albo umysłowych nie mogą na swoje utrzymanie zarabiać, do ukończonych lat 24; w wypadkach ułomności fizycznej lub umysłowej, władza centralna może w drodze wyjątku uwzględnić dzieci w wieku ponad 24 lat.

Jeżeli oboje małżonkowie pozostają w służbie państwowej, nie uwzględnia się żony przy wymiarze dodatku drożyznianego dla męża.

Dzieci i pasierbów, które weszły w związki małżeńskie lub które same się utrzymują, jako też pasierbów, posiadających własne zaopatrzenie, nie uwzględnia się przy wymiarze dodatku drożyźnianego.

Podstawę do obliczania dodatku drożyźnianego stanowi płaca zasadnicza.

Wysokość miesięcznego dodatku drożyźnianego, obliczanego w markach polskich, ustala się, mnożąc procentową część płacy zasadniczej, stanowiącej mnożną przez mnożnik jednakowy dla wszystkich stopni służbowych, a różny dla poszczególnych klas miejscowości.

Mnożna ta wynosi dla urzędników samotnych:

	Płacy zasadniczej
w I. stopniu służbowym	1%
„ II. „ „	1%
„ III. „ „	1%
„ IV. „ „	1%
„ V. „ „	1,1%
„ VI. „ „	1,2%
„ VII. „ „	1,3%
„ VIII. „ „	1,4%
„ IX. „ „	1,5%
„ X. „ „	1,6%
„ XI. „ „	1,7%
„ XII. „ „	1,8%

Mnożna ta powiększa się dla małej rodziny o cztery jednostki, dla średniej o siedem jednostek, dla dużej o 10 jednostek. Tak wypośrodkowaną cyfrę mnoży się przez ustalony mnożnik.

W chwili wejścia w życie niniejszej ustawy, ustala się mnożnik dla najwyższej klasy miejscowości na 150.

Podziału miejscowości na klasy dokona Rada Ministrów, na wniosek Ministra skarbu, biorąc pod uwagę różnicę warunków ekonomicznych, z tem jednak zastrzeżeniem, że kwota podatku drożyźnianego dla miejscowości, zaliczonej do klasy najniższej, nie może się różnić od odpowiedniej kwoty dla miejscowości, zaliczonej do klasy najwyższej, więcej, aniżeli o 40%.

W zależności od zmiany warunków ekonomicznych, jako też od zmiany stosunków, które postanowiły podstawę zaliczania miejscowości do poszczególnych klas, Rada Ministrów na wniosek Ministra Skarbu, władną będzie podwyższać lub obniżać stopę mnożnika i zarządzać zmiany w zaliczaniu miejscowości do poszczególnych klas.

Art. 6. Jeżeli urzędnik otrzymuje mieszkanie w naturze, wartość tego mieszkania potrąca się z uposażenia.

Art. 7. Urzędnik otrzymuje ze skarbu Państwa tylko jedno stałe uposażenie służbowe. Może jednak, za spełnianie czynności właściwych innym urzędom otrzymywać dodatkowe wynagrodzenie, którego wysokość ustala właściwa władza centralna w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 8. Prawo do otrzymywania uposażenia rozpoczyna się:

a) dla wstępujących do służby państwowej, czy to po raz pierwszy, czy ponownie: o ile istotne objęcie służby nastąpiło najpóźniej dnia 15 miesiąca kalendarzowego, od 1-go dnia tego miesiąca, a o ile po 15-tym dniu miesiąca kalendarzowego od 15-go dnia tegoż miesiąca,

b) w pozostałych wypadkach z dniem pierwszym najbliższego kalendarzowego miesiąca po dniu mianowania na nowy urząd, względnie po powstaniu warunków, uzasadniających zmianę w wymiarze uposażenia. Atoli w razie takiej zmiany miejsca służbowego, która pociąga za soba zmianę wysokości uposażenia, przysługuje urzędnikowi prawo do uposażenia, odpowiadającego nowemu miejscu służbowemu, od pierwszego dnia kalendarzowego miesiąca, następującego po uwolnieniu go od poprzednich obowiązków służbowych.

W razie śmierci urzędnika, wstrzymuje się wypłatę uposażenia z ostatnim dniem kalendarzowego miesiąca, w którym śmierć nastąpiła, a w razie rozwiązania stosunku służbowego w inny sposób, z ostatnim dniem tego kalendarzowego miesiąca, w którym stosunek ten istotnie ustał.

Art. 9. Uposażenie wypłaca się urzędnikowi w ratach miesięcznych z góry w pierwszym dniu każdego miesiąca.

O ile pierwszy dzień miesiąca jest niedzielą lub świętem uroczystem, wypłata uposażenia następuje w ostatnim dniu poprzedniego miesiąca.

Art. 10. Postanowienia powyższych artykułów, z wyjątkiem art. 4. (dodatek za wysługę lat i studja wyższe), stosują się analogicznie do urzędników prowizorycznych.

Art. 11. Normy wszelkich poborów niestałych i ubocznych, jak djety, dodatki za kierownictwo, dodatki funkcyjne, ryczałty rozjazdowe i t. p. określi rozporządzenie Rady Ministrów.

CZĘŚĆ II.

Uposażenie funkcjonarjuszów niższych.

Art. 12. Funkcjonarjusz niższy stały pobiera uposażenie, ustalone według zasad art. 2. ustawy niniejszej.

Art. 13. Pod względem wysokości uposażenia każda posada funkcjonarjusza niniejszego będzie w etacie zaliczona do jednego z 9 stopni.

Art. 14. Ustanawia się następujące następujące zasadnicze płace miesięczne w markach polskich:

Stopień płacy	
1.	350
2.	400
3.	450
4.	500
5.	550
6.	600
7.	650
8.	700
9.	800

Art. 15. Postanowienia art. 4 stosują się do stałych funkcjonarjuszów niższych.

Art. 16. Postanowienia art. 5 stosują się do funkcjonarjuszów niższych z tą zmianą, że podstawę do obliczenia dodatku drożyźnianego stanowi następujący procent płacy zasadniczej t. j. mnożna, wynosząca przy samotnych:

1-go i 2-go stopnia płacy	. . .	2%
3-go i 4-go „ „	. . .	1,9%
5 go „ „	. . .	1,8%
6-go i 7-go „ „	. . .	1,7%
8-go i 9-go „ „	. . .	1,6%

Art. 17. Postanowienia art. 6, 8, 9, 10 i 11 stosuje się do funkcjonarjuszów niższych bez zmiany, postanowienie art. 7 analogiczne.

Postanowienia przejściowe.

Art. 18. W porozumieniu niniejszej ustawy uważani być mają:

1) za urzędników lub funkcjonarjuszów niższych stałych:

a) na obszarze b. zaboru rosyjskiego — wszyscy etatowi urzędnicy oraz funkcjonarjusze niżsi,

b) w b. obszarze austrjackim — wszyscy urzędnicy, podurzędnicy i tudzież słudzy,

c) w b. zaborze pruskim — wszyscy urzędnicy etatowi;

2) za urzędników lub funkcjonarjuszów niższych prowizorycznych:

a) w b. zaborze rosyjskim — wszyscy pozaetatowi urzędnicy oraz funkcjonarjusze niżsi,

b) w b. zaborze austrjackim — wszyscy prowizoryczni urzędnicy, podurzędnicy tudzież słudzy,

c) w b. zaborze pruskim — wszyscy urzędnicy pozaetatowi, o ile ich stosunek służbowy nie opiera się na prywatno-prawnej umowie o najem sług.

Art. 19. Przy wymiarze dodatku za wysługę lat, czas służby urzędnika i niższego funkcjonarjusza państwowego, w rozumieniu ustawy niniejszej — liczy się od dnia rzeczywistego objęcia służby w Państwie Polskiem.

W czasie przejściowym komisje weryfikacyjne ustanowione przy władzach centralnych, tudzież przy podległych im bezpośrednio władzach niższych (władze II instancji), będą mogły zaliczyć do czasu wysługi pewną liczbę lat tym urzędnikom i funkcjonarjuszom niższym, którzy są obecnie w służbie państwowej polskiej lub wstąpią do tej służby najpóźniej w trzy miesiące po wejściu w życie niniejszej ustawy, a którzy 1) pozostawali w służbie państwowej państw obcych lub też w służbie samorządowej w państwach obcych; 2) albo też udowodnią, że pracą zawodową przed wstąpieniem do służby państwowej polskiej nabyli kwalifikacji i doświadczenia, uzdalniających ich do spełnianej służby państwowej. Zaliczyć można w ten sposób z poprzedniej służby lub pracy zawodowej najwyżej lat 20, co jednak nie przesądza zaliczenia czasu służby lub pracy do emerytury.

Komisje weryfikacyjne będą mogły zaliczyć urzędnikom i funkcjonarjuszom niższym, którzy wstąpili do służby państwowej po pierwszym października 1920 r., poprzedni czas służby lub pracy zawodowej tylko wówczas, jeżeli urzędnik lub funkcjonarjusz niższy wykaże, że zaszły ważne okoliczności, które uniemożliwiły mu wcześniejsze wstąpienie do służby państwowej polskiej.

W wypadkach dłuższego urlopu bez uposażenia, odliczenia pewnego czasu na mocy orzeczenia dyscyplinarnego, czasu dobrowolnej służby wojskowej i t. p. wstrzymuje się decyzję, co do przyznania dodatku za wysługę lat za te czasokresy, aż do wejścia w życie ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Emerytowi, który zostanie przyjęty do czynnej służby państwowej polskiej, może być zaliczony czas służby państwowej lub samorządowej odbytej w państwach obcych, przed przeniesieniem go na emeryturę.

Decyzję w innych wypadkach zastrzega się Radzie Ministrów.

Art. 20. Rada Ministrów postanowi, na wniosek szefów właściwych władz centralnych, do których stopni służbowych i stopni płacy, przewidzialnych niniejszą ustawą, należy zaliczyć urzędy lub posady urzędowe na obszarze Rzeczypospolitej.

Do czasu tego zaliczenia, urzędnicy funkcjonarjusze niżsi pobierać będą uposażenie według najniższych zasad:

1) w b. zaborze rosyjskim:

a) urzędnicy stali prowizoryczni, którzy dotychczas otrzymywali uposażenie pewnej kategorji płac, płacę zasadniczą za stosownym dodatkiem drożyźnianym, ustaloną dla równorzędnego stopnia służbowego. Urzędnicy, którzy dotychczas otrzymywali uposażenie według Vb. kategorji płac, otrzymywać będą w czasie przejściowym płacę zasadniczą w kwocie 2.350 Mk miesięcznie, a podstawę do obliczenia ich podatku drożyźnianego stanowić będzie w tym czasie dla samotnych mnożna 1,15%.

Od chwili wejścia w życie ustawy niniejszej, nominacje na urzędy, zaliczone dotąd do kategorji Vb., odbywać się nie mogą, ani w drodze awansu ani też przy przyjęciu na służbę państwową,

b) funkcjonarjusze niżsi będą pobierali płacę zasadniczą jednego od 1 do 9, ze stosownym dodatkiem drożyźnianym, odpowiadającą rodzajowi ich służby;

2) w byłym zaborze austrjackim:

a) urzędnicy stali prowizoryczni, którzy dotychczas pobierali uposażenie pewnej klasy rangi, będą pobierali płacę zasadniczą ze stosownym dodatkiem drożyźnianym, ustaloną dla równorzędnego stopnia służbowego, bez względu na to, czy uposażenie danej rangi pobierali na podstawie mianowania, czy też czasowego posunięcia, w myśl § 51 austrjackiej ustawy z dnia 25 stycznia 1914 r. (Dz. U. P. Nr. 15) Pragmatyka służbowa;

b) leśniczowie i pomocnicy lasowi w zarządach dóbr państwowych i funduszowych, tudzież administracji politycznej, którzy dotychczas pobierali uposażenie w myśl austrjackiej ustawy z dnia 25 stycznia 1914 r. (Dz. U. P. Nr. 16) i podlegali postanowieniom II części austrjackiej ustawy z dnia 25 stycznia 1914 r. (Dz. U. P. Nr. 15), będą pobierali płacę zasadniczą ze stosownym dodatkiem drożyźnianym ustaloną dla stopnia służbowego od XII do VIII włącznie, odpowiednio do kwalifikacji i czasu służby państwowej;

c) praktykanci w grupach, podanych w § 52 Pragmatyki, będą pobierali wynagrodzenie, równe płacy zasadniczej ze stosownym dodatkiem dro-

żyźnianym, przywiązanej, o ile chodzi o praktykantów, w grupie pragmatyki A i B — do X, w grupie C — do XI, a w grupie D — do XII stopnia służbowego;

e) oficjanci i oficjantki kancelaryjni będą pobierali, płacę zasadniczą, przywiązaną do XII stopnia służbowego, ze stosownym dodatkiem drożyźnianym;

d) funkcjonarjusze niżsi będą pobierali płacę jednego ze stopni od 1—9, ze stosownym dodatkiem drożyźnianym, odpowiadającą rodzajowi ich służby;

3. w b. zaborze pruskim:

a) urzędnicy etatowi i pozaetatowi, pobierający uposażenie według klasy I—XII włącznie, otrzymywać będą płacę zasadniczą ze stosownym dodatkiem drożyźnianym, ustaloną dla równorzędnego stopnia służbowego;

b) urzędnicy etatowi i pozaetatowi, pobierający uposażenie według klasy XIII, XIV i XV, otrzymywać będą płacę jednego ze stopni 1—9, ze stosownym dodatkiem drożyźnianym, odpowiadającą rodzajowi ich służby.

W razie wątpliwości, według której kategorji, rangi lub klasy, urzędnik lub funkcjonarjusz niższy pobiera uposażenie, decydującą jest wysokość jego płacy zasadniczej, którą oblicza się przez potrącenie z jego uposażenia wszelkich dodatków ekonomicznych, wojennych, drożyźnianych, nadzwyczajnych, mieszkaniowych, rodzinnych, starszeństwa, aktywalnych i funkcyjnych.

W wypadkach, w których tak obliczona wysokość płacy zasadniczej nie odpowiada żadnej z płac, oznaczonej w odnośnej tabeli, lecz leży w granicach dwu bezpośrednio po sobie następujących pozycji tej płacy zasadniczej, bierze się za podstawę obliczenia tę kategorję, rangę lub klasę, do której wysokość ostatniej płacy zasadniczej, bierze się za podstawę obliczenia tę kategorję, rangę lub klasę, do której wysokość ostatniej płacy zasadniczej najbardziej się zbliża.

W czasie przejściowym na wniosek szefa właściwej władzy centralnej Rada Ministrów może utrzymać nadal nadzwyczajne dodatki wyrównawcze przyznane już pewnym kategorjom urzędników.

Art. 21. Rada Ministrów może, na wniosek szefa właściwej władzy centralnej złożony w porozumieniu z Ministrem Skarbu, przyznać w ciągu 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy o uposażeniu, pewnym rodzajom funkcjonarjuszów niższych płacę zasadniczą trzech najniższych stopni służbowych.

Art. 22. Postanowienia ustawy niniejszej nie dotyczą państwowych pracowników przyjętych na podstawie osobnych z nimi zawartych umów.

Art. 23. Ustawa niniejsza obowiązuje od dnia 1 lipca 1920 r.

Z dniem 1 lipca 1920 r. tracą moc obowiązującą wszystkie ustawy i przepisy w przedmiocie objętym ustawą niniejszą.

Wypłaty, dokonane w ciągu marca, kwietnia, maja i czerwca 1920 r. ponad ustawowe uposażenie— uważa się za bezzwrotny dodatek regulacyjny po dzień 30 czerwca 1920 r.

Art. 24. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Prezydentowi Ministrów w porozumieniu z Ministrem Skarbu, a nadto, o ile chodzi o byłą dzielnicę Pruską, w porozumieniu z Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej.

Rozporządzenie Prezydenta Ministrów i Ministra Skarbu

w sprawie przyznania państwowym funkcjonarjuszom niższym płac zastawniczych poszczególnych stopni płacy, przewidzianych w artykule 14. Ustawy o uposażeniu urzędników i państwowych funkcjonarjuszów niższych z dnia 13. lipca 1920 r. Dz. U. Rz. P. Nr. 65 poz. 429.

Art. 1. Aż do czasu zaliczenia posad urzędowych niższych funkcjonarjuszów państwowych do poszczególnych stopni płacy, przewidzianych w artykule 14. Ustawy z dnia 13. lipca 1920 r. Dz. U. Rz. P. Nr. 65 poz. 429 — przyznaje się w wykonaniu art. 20 pkt. 1b, pkt. 2e i pkt. 3b. powyższej Ustawy funkcjonarjuszom niższym płace następujących stopni płacy z odpowiednim dodatkiem drożyźnianym:

I. We wszystkich władzach i urzędach państwowych:

1. na obszarze byłego zaboru rosyjskiego i austryjackiego:

a) starszym gońcom, mającym ukończonych lat 18 wieku — płacę pierwszego (1) stopnia,
b) woźnym — płacę trzeciego (3) stopnia,

2. na obszarze byłego zaboru austrjackiego:

c) pomocniczym woźnym — płacę drugiego (2) stopnia;

II. W dykasterji Ministerstwa Sprawiedliwości:

1. na obszarze byłego zaboru rosyjskiego:

a) młodszym dozorcom więziennym — płacę szóstego (6) stopnia,
b) dozorcom więziennym — płacę siódmego (7) stopnia,
c) starszym dozorcom więziennym — płacę ósmego (8) stopnia,

2. na obszarze byłego zaboru austrjackiego:

a) posłańcom sądowym — płacę drugiego (2) stopnia,
b) pomocniczym dozorcom więźni, mającym mniej niż 10 lat służby w tym charakterze — płacę trzeciego (3) stopnia,
c) pomocniczym dozorcom więźni, mającym przynajmniej 10 lat służby w tym charakterze i dozorcom więźni, nie posiadającym jeszcze 10 lat służby w tym charakterze — płacę czwartego (4) stopnia,
d) dozorcom więziennym, mającym ponad 10 lat służby w tym charakterze i podurzędnikom sądowym, nie posiadającym jeszcze 10 lat służby w tym charakterze — płacę piątego (5) stopnia,
e) starszym dozorcom więziennym, nie posiadającym jeszcze 10 lat służby w tym charakterze i podurzędnikom sądowym, posiadającym ponad 10 lat służby w tym charakterze — płacę szóstego (6) stopnia,
f) starszym dozorcom więziennym, mającym ponad 10 lat służby w tym charakterze — płacę siódmego (7) stopnia,

3. na obszarach byłego zaboru rosyjskiego i austrjackiego:

a) woźnym sądowym, mającym mniej, niżeli 10 lat służby w tym charakterze — płacę czwartego (4) stopnia,

b) woźnym sądowym, mającym ponad 10 lat służby w tym charakterze — płacę piątego (5) stopnia;

IV. W dykasterji Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych

na obszarze byłych zaborów austrjackiego i rosyjskiego:

a) stróżom, polowym, karbowym, gumiennym, stajennym, spichrzowym, pomocnikom kowalskim, kołodziejskim, rymarskim, dozorcom szluz, stawnikom, strażnikom rybackim — płacę pierwszego (1) stopnia — a o ile złożyli przepisany egzamin — płacę drugiego (2) stopnia,

b) włodarzom, kowalom, kołodziejom, rymarzom (majstrom) — płacę drugiego (2) stopnia,

c) gajowym, rybomistrzom, masztalarzom, o ile nie mają jeszcze 15 lat służby w tym charakterze — płacę trzeciego (3) stopnia, o ile mają więcej jak 15 lat służby — płacę czwartego (4) stopnia, wreszcie o ile posiadają więcej jak 15 lat służby i złożyli przepisany egzamin — płacę piątego (5) stopnia,

d) dozorcom składnic i magazynów, dozorcom torów kolejkowych, hamulczym kolejowym — płacę czwartego (4) stopnia,

e) prowadzącym pociągi, ogrodnikom, palaczom kolejkowym, motorniczym, tracznikom, cyrkularnikom, bramkarzom, podkoniuszym, ujeżdżaczom koni — nieegzaminowanym płacę piątego (5) stopnia, egzaminowanym szóstego (6) stopnia,

f) maszynistom, werkmistrzom, kolejomistrzom, magazynierom, ekonomom, rządcom, koniuszym, o ile posiadają w tym charakterze do 10 lat służby — płacę szóstego (6) stopnia — do 20 lat służby — płacę siódmego (7) stopnia, — a ponad 20 lat służby — płacę ósmego (8) stopnia;

V. W dykasterji Ministerstwa Robót Publicznych

na obszarze byłych zaborów rosyjskiego i austrjackiego:

a) dróżnikom 2 klasy, pomocnikom palaczy, stróżom, niekwalifikowanym dozorcom mostów 2-giej klasy, strażnikom rzecznym i melioracyjnym 2 giej klasy, wytycznym 2-giej klasy, stróżom przystaniowym, strażnikom wałowym — płacę pierwszego (1) stopnia,

b) dróżnikom 1-ej klasy, palaczom, niekwalifikowanym dozorcom mostów 1-ej klasy, strażnikom rzecznym i meljoracyjnym I-ej klasy, wytycznym 2-ej klasy, dozorcom przystaniowym — płacę drugiego (2) stopnia,

c) magazynierom, niewykwalifikowanym pomocnikom technicznym, dozorcom drenarskim 2-giej klasy — płacę trzeciego (3) stopnia,

d) pomocnikom maszynistów i szoferów, drogomistrzom 6-tej klasy, dozorcom drenarskim 1-szej klasy, pomocnikom palaczy okrętowych, majtkom — płacę czwartego (4) stopnia,

e) maszynistom i szoferom 4-ej klasy, kwalifikowanym dozorcom mostów i majstrom 3 ej klasy, drogomistrzom 5 ej klasy, dozorcom robót wodnych 3-ciej klasy, palaczom okrętowym starszym majtkom — płacę piątego (5) stopnia,

f) maszynistom i szoferom 3-ej klasy, kwalifikowanym dozorcom mostów i majstrom 2 ej klasy, drogomistrzom 4-ej klasy, kwalifikowanym pomocnikom technicznym 4-ej klasy, dozorcom robót wodnych 2-giej klasy, pomocnikom werkmistrzów, bagiermistrzów, maszynistów okrętowych, sterników i motorniczych — płacę szóstego (6) stopnia,

g) maszynistom i szoferom 2-giej klasy, kwalifikowanym dozorcom mostów i majstrom 1-szej, drogomistrzom 3-ciej klasy, kwalifikowanym pomocnikom technicznym 3-ciej klasy, dozorcom robót wodnych 1-ej klasy, bagiermistrzom 3-ej klasy, werkmistrzom 3-ej klasy, maszynistom okrętowym 3-ej klasy, sternikom 3-ciej klasy, motorniczym 2-ej klasy — płacę siódmego (7) stopnia,

h) maszynistom i szoferom I-szej klasy, drogomistrzom 2-giej klasy, kwalifikowanym pomocnikom technicznym 2-ej klasy, konduktorom meljoracyjnym 3-ej klasy, nadzorcom rzek 3-ej klasy, bagiermistrzom 2-ej klasy, werkmistrzom 2-ej klasy, maszynistom okrętowym 2-ej klasy, sternikom 2-ej klasy, motorniczym 1-ej klasy — płacę ósmego (8) stopnia,

i) drogomistrzom 1-ej klasy, kwalifikowanym pomocnikom technicznym 1-ej klasy, konduktorom meljoracyjnym 2-ej klasy, nadzorcom rzek 2-ej klasy, bagiermistrzom 1-ej klasy, siernikom 1-ej klasy — płacę dziewiątego (9) stopnia;

VI. W dykasterji Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:

(funkcjonarjusze niżsi, zajęci w budynkach szkolnych, zakładach uniwersyteckich i politechnicznych, klinikach, laboratorjach, muzeach i bibljotekach);

a) służbie pomocniczej i prowizorycznej, pomywaczkom — płacę drugiego (2) stopnia,

b) stróżom i praczkom — płacę trzeciego (3) stopnia,

c) służącym bibljotecznym, służącym muzealnym, kucharkom, szwaczkom, pielęgniarzom — płacę czwartego (4) stopnia,

d) odźwiernym, starszym służącym bibljotecznym, starszym służącym muzealnym, starszym pielęgniarzom, palaczom — płacę piątego (5) stopnia,

e) maszynistom, preparatorom muzealnym, rzemieślnikom, laborantom, nadzorcom, ogrodnikom, pedelom — płacę szóstego (6) stopnia,

f) mechanikom, elektrotechnikom, starszym ogrodnikom, laborantom kwalifikowanym i rzemieślnikom szczególnie kwalifikowanym — płacę siódmego (7) stopnia;

VII. W dykasterji Ministerstwa Skarbu.

dozorcom celnym na obszarze byłego zaboru rosyjskiego — płacę czwartego (4) stopnia.

Art. 2. W wypadkach, w których przyznane artykułem 1-ym uposażenie poszczególnym niższym funkcjonarjuszom państwowym wraz z dodatkiem za wysługę lat — okazałoby się niższe od całego uposażenia pobranego w dniu 1 lipca 1920 r. przez danego

funkcjonarjusza (płacy zasadniczej z wszystkimi dodatkami) — przyznaje się takiemu funkcjonarjuszowi dodatek wyrównawczy do wysokości kwoty, pobranej w dniu 1 lipca 1920 r. tytułem zaliczki na uposażenie za miesiąc lipiec 1920 r.

Dodatek ten pobierać będzie funkcjonarjusz do chwili, w której w drodze awansu otrzyma uposażenie wyższego stopnia płacy. Jeżeli zaś wskutek zmiany mnożnika kwota uposażenia wszystkich stopni zostanie podwyższona lub zniżona odpada prawo do pobierania dodatku wyrównawczego.

Art. 3. Gońcy wogóle — a starsi gońcy powyżej lat 18 przyjmowani być mogą tylko jako pracownicy kontraktowi na podstawie umowy służbwej, zawartej w każdym poszczególnym wypadku.

Wynagrodzenie ich jednak nie może nigdy przewyższać $^3/_4$ uposażenia 1-go stopnia płacy funkcjonarjuszów niższych ze stosownym dodatkiem drożyźnianym (bez dodatku za wysługę lat).

Art. 4. Pomocnicy kancelaryjni na obszarze b. zaboru austryjackiego spełniający tylko funkcje pomocnicze, zatrzymują nadal charakter funkcjonarjuszów kontraktowych — a pobierane przez nich uposażenie nie może przewyższać każdocześnego uposażenia XII. stopnia służbowego (płacy zasadniczej łącznie ze stosownym dodatkiem drożyźnianym bez dodatku za wysługę lat).

Art. 5. Przyznanie odpowiednich stopni płac funkcjonarjuszom niższym na obszarze byłej dzielnicy pruskiej nastąpi osobno.

Warszawa, d. 5. sierpnia 1920 r.

Minister Skarbu: *W. Grabski.* Prezydent Ministrów: *Witos.*

Do art. 22. rozporządzenia Rady Ministrów z d. 5. sierpnia 1920 r.

TABELA

podziału miejscowości w Państwie Polskiem na klasy dla oznaczenia mnożnika dodatku ekonomicznego.

I. Klasa.

Warszawa.

II. Klasa.

Biała Siedlecka, Białystok, Będzin, Bielsk Chełm, Częstochowa, Hrubieszów, Janów Siedlecki, Kielce, Lublin, Łuków, Lubartów, Opoczno, Radom, Sochaczew, Sokółka, Sosnowiec, Zamość.

Biała, Borysław, Brzeżany, Chrzanów, Drohobycz, Gorlice, Jarosław, Kołomyja, Kraków, Lwów, Nowy Sącz, Przemyśl, Rzeszów, Stanisławów, Stryj, Tarnów, Tarnopol, Tustanowice, Zakopane, Zamarstynów.

III. Klasa.

Augustów. Busk, Brzeziny, Biłgoraj, Chmielnik, Ciechanów, Dąbrowa, Garwolin, Grodzisk, Grójec, Janów Lubelski, Jędrzejów, Kolno, Kozienice, Krasnystaw, Kutno, Łask, Łomża, Łowicz, Maków, Miechów, Mińsk Mazowiecki, Mława, Olkusz, Ostrów, Otwock, Pabjanice, Pińczów, Piotrków, Płońsk, Płock, Pultusk, Radzymin, Radzyń, Radomsk, Rawa, Sandomierz, Siedlce, Skierniewice, Sokołów, Staszów, Stopnica, Suwałki, Tomaszów Mazowiecki, Węgrów, Wierzbnik, Włodawa, Wysocko Mazowieckie, Włocławek, Żyrardów, Żelechów, Zgierz, Zelów, Zawiercie, Zwoleń.

Bochnia, Brody, Brzeszcze, Buczacz, Brzuchowice, Czortków, Chodorów, Dębica, Delatyn, Dolina, Gródek Jagielloński, Halicz, Horodenka, Husiatyn, Jasło, Janów, Jaworów, Jaworzno, Kałusz, Kamionka Strumiłowa, Knihinin, Kosów, Krosno, Krynica, Kuty, Muszyna, Nadwórna, Nowy Targ, Oświęcim, Podhajce, Podwołoczyska, Rawa Ruska, Rohatyn, Sambor, Sanok, Siersza Wodna, Skole, Sokal, Śniatyn, Szczakowa, Trembowla, Trzebinia, Turka, Tyśmienica, Wadowice, Wieliczka, Winniki, Zaleszczyki, Zbaraż, Złoczów, Żabie, Żółkiew, Żywiec.

Poznań, Bydgoszcz, Chojnice, Czarnków, Działdowo, Grudziądz, Kępno, Leszno, Ostrów, Puck, Rawicz, Toruń, Tczew, Wejherowo, Wieleń, Zbąszyn.

IV. Klasa.

Wszystkie inne miejscowości, li0zące ponad 5.000 mieszkańców, a nadto Ostrzeszów i Odolanów.

V Klasa.

Wszystkie pozostałe miejscowości.

Do Kolegów!

Od dziesiątek lat, ogół niższych funkcjonarjuszy państwowych w Galicji, prowadził zawziętą z b. Rządem austr. walkę z powodu haniebnego wyzysku pracy i sił, jakiego stale doznawał od tego Rządu.

Walka o byt, o zdobycie środków potrzebnych do utrzymania rodziny, wychowania dzieci i zabezpieczenia starości, toczyła się długo i zawzięcie, gdyż b. Rząd austr. jak każden wyzyskiwacz kapitalista, używał różnych środków i wykrętów, by tylko spełnienie najsłuszniejszych żądań i postulatów, odwlec jak najdalej.

Ówczesny parlament, cały pochłonięty sprawami narodowościowymi i wciąż odraczany przez Rząd, nie miał czasu ani dość siły w sobie, by wyzyskowi przez Rząd praktykowanemu, przeciwstawić swoją wolę, zmierzającą do usunięcia krzywdy, wyzysku i poniewierania godności człowieka.

Wybuch wojny, przerwał rozpoczętą akcję obrony zapoznawanych interesów urzędowego proletarjatu, odsuwając sprawę poprawy jego bytu i stosunków służbowych — na bliżej nieznaną przyszłość...

Ale na zegarze dziejowych wydarzeń, szybko posuwała się wskazówka, zmierzając do onej chwili, w której wśród pożogi wojennej runąć miał w gruzy prusko-austrjacki imperjalizm i militaryzm. I pękły wreszcie ogniwa kajdan, które przez całe wieki krępowały pracujące warstwy poszczególnych narodów.

Epoka ucisku narodów słabszych przez silniejsze, epoka bezwstydnego wyzysku szerokich warstw pracujących przez zorganizowane bandy bezwzględnych rozbójników-kapitalistów, już przechodzi do historji.

Nadeszła bowiem owa wielka chwila, w której każden naród w ramach własnej państwowości — miał przystąpić do ustawowego uregulowania problemów socjalnych, do sprawiedliwego ustalenia stosunku między wynagrodzeniem a pracą poszczególnych warstw ludu pracującego, bez względu na to, czy chodzi

o zwykłych wyrobników dziennych i robotników ukwalifikowanych, czy też o ludzi z wyższem i średniem wykształceniem, którzy do Państwa, kraju czy gminy, pozostają w stosunku służbowym.

I Rząd nasz polski, w głębokiem odczuciu i zrozumieniu tego dziejowego momentu — w dniu 20 lutego 1919 r. przez usta swego kierownika, złożył w Sejmie deklarację, że „polepszenie doli robotnika naszego, będzie jedną z najgłówniejszych, najpilniejszych i najdonioślejszych spraw, któremi Wysoki Sejm gorliwie, troskliwie i serdecznie się zajmie. Robotnik, który po całodziennej, uczciwej pracy kryć się musiał w ciasnej, brudnej i ciemnej komórce nie mając z czego wyżywić rodziny i wychowywać dzieci, oraz zabezpieczyć sobie starość, był tylko niewolnikiem. Tak dalej nie będzie. Wolna Polska powstała i będzie sprawiedliwą".

Jakże radosnem echem i budzącą się nadzieją lepszego jutra — głos ten, odbił się w sercach setek tysięcy nowoczesnych niewolników, do liczby których i ogół nasz się zalicza, że wreszcie nadszedł moment od którego jako ludzie równi a nie jak niewolnicy lub maszyny robocze będą traktowani.

Szybko i energicznie przez nasze Stowarzyszenie łącznie z innemi Związkami funkcjonarjuszy państwowych podjętą akcję w kierunku poprawy naszego bytu, Rząd uznał za słuszną i konieczną i przyrzekł wniesienie do Sejmu projektu ustawy mającej uregulować dotychczasowe niewystarczające pobory służbowe w sposób najwydatniejszy.

Dnia 13 lipca b. r. Sejm uchwalił ustawę o płacach, którą obecnie Rząd w życie wprowadza.

Z samego faktu, wniesienia przez Rząd takiej ustawy i uchwalenia Jej przez Sejm, widać dobrą wolę i zgodne współdziałanie obu tych czynników w kierunku poprawy losu całej rzeszy głodujących funkcjonarjuszy państwowych.

Ale jak każde dzieło pomysłu ludzkiego nosi na sobie cechy dobre i złe, tak i obecna ustawa daleką jest od ideału i wiecej posiada cech ujemnych, aniżeli dodatnich.

Zasadniczo, ustawa ta, jako twór właściwie spóźniony, ze względu na szalony wzrost drożyzny środków pierwszej potrzeby, oraz gwałtownego spadku naszej waluty, wcale naszego ciężkiego położenia materjalnego nie usuwa.

Ogólnie, zawiera ona wiele niejasnych i mglistych przepisów, a nawet pod względem zaliczania danego funkcjonarjusza do odnośnego stopnia płacy, szczególnie starszym kolegom, poważną wyrządza krzywdę, gdyż funkcjonarjuszy liczących 15—40 lat służby, obdarowuje tylko 3-cim stopniem płacy.

Że to jest bardzo rażąca krzywda, tego dowodzić nie potrzeba; jednak musimy z całą stanowczością wobec Rządu wystąpić w obronie nabytych już praw, które obecna ustawa nam je zabiera.

I w tym to celu Związek nasz poczynił już pierwsze kroki zmierzające do wielkiej akcji, wspólnie z bratnimi Związkami mającej na celu, by danego funkcjonarjusza zaliczono do tego stopnia płacy, jaki odpowiada jego starszeństwu służbowemu.

Jednak wobec tego, że ustawa ogłoszona jak nam w ostatniej chwili z Warszawy doniesiono, znajduje się w stadjum wprowadczem i ma charakter przejściowy, aż do chwili, kiedy Rada ministrów na wniosek Szefów poszczególnych ministerstw ustali stopnie służbowe dla poszczególnych gałęzi Administracji Państwowej, przeto ze szczegołową oceną tej ustawy musimy się na razie wstrzymać.

Faktem jednak jest, że jeszcze dużo musimy ponieść ofiar trudu i pracy, zanim niżsi funkcjonarjusze osiągną zaspokojenie swoich potrzeb życiowych.

Czeka nas nierównie ciężka walka z chwilą, gdy Rząd przedłoży Sejmowi do uchwalenia projekt pragmatyki służbowej.

Tu musimy zmobilizować wszystkie siły Związku, byśmy ją jak najkorzystniejszą dla siebie wywalczyli.

Nie czas zatem jeszcze zakładać ręce bezczynnie, lub stać na uboczu i karmić się owocami cudzej pracy; myśl jedna powinna łączyć wszystkich do wspólnego wysiłku i wspólnego zwycięstwa. *Zarząd.*

Rozporządzenie Ministerstwa Skarbu co do pełnienia służby w niedzielę i święta.

Ministerstwo skarbu wydało rozporządzenie, by wszystkie urzędy skarbowe w dnie świąteczne urzędowały od godziny 10-tej rano do 2-ej po południu. Na podstawie tego reskryptu Prezydjum Dyrekcji skarbu zarządziło i wydało surowy okólnik, by wszyscy funkcjonarjusze skarbowi regularnie do biur przychodzili i pracowali chętnie dla dobra wysokiego skarbu.

Przeciw temu rozporządzeniu powinni wszyscy funkcjonarjusze skarbowi zaprotestować a to z tego względu, że w innych urzędach wcale w niedzielę i święta nie urzędują, lecz jedynie pewna część funkcjonarjuszy trzyma tak zwane dyżury. Nawet poczta, tak ważna państwowa instytucja w dnie świąteczne jest dla stron otwarta jedynie rano od godziny 9-tej do 10-tej rano.

Rozporządzenie powyższe jest tak dla wyższych, jakoteż i dla niższych funkcjonarjuszy bardzo krzywdzące, gdyż zamiast w dnie świąteczne odpocząć i oddać Bogu to co mu się należy, to zamiast w kościele, zmuszeni są wysiadywać w dusznych norach urzędowych, z czego Wysoki Rząd wielkiej korzyści niema, gdyż publiczność lepiej potrafi dzień Pański święcić aniżeli Rząd i wcale w dnie świąteczne do urzędów nie przychodzi. Publiczność Małopolska lepiej rozumie i odczuwa, że ten biedny urzędnik winien mieć jak i robotnik choć jeden dzień w tygodniu dla spoczynku, a tym dniem jest niedziela i święta.

Za czasów byłego rządu austrjackiego niżsi pracownicy to jest woźni, kołatali do tegoż Rządu, by wydał rozporządzenie co do spoczynku świątecznego i to rozporządzenie uzyskali. Z rozporządzenia tego najwięcej korzystała służba to jest woźni, gdyż zostali zwolnieni od palenia w zimie pieców i od innych czynności.

Więc zapytujemy się, czy Wysoki Rząd będzie miał tyle korzyści przez zaprowadzenie urzędowania w dnie świąteczne, ile będzie kosztował opał w zimie? Sądzimy że nie, lecz tylko poniesie straty, a jedynie

tylko służba będzie udręczona przez pracę świąteczną.

Dziwna naprawdę sprawiedliwość, jednych się głaszcze, drugich Wysoki Rząd wali kijem i karze mu pracować w dnie świąteczne, pomimo że robotnikom pod karami zabrania się surowo w dnie świąteczne pracować, jak to ustawa przemysłowa opiewa i jest też w całej surowości wykonywana, gdyż wszystkie warsztaty pracy są zamknięte a jedynie tylko kuźnia względnie śruba podatkowa w całej swej okazałości funkcjonować musi.

Dlatego zwracamy się do Wysokiego Rządu, któren jak sam twierdzi, że opiera się na podstawach demokratycznych i który głosi, że wszyscy obywatelami równymi jesteśmy i równe prawa wszyscy posiadamy a przedewszystkiem do p Prezydenta Ministrów Witosa z żądaniem, by jako prawy obywatel katolik wglądnął w owe rozporządzenie co do pracy biurowej w niedziele i święta, specjalnie wydanego dla urzędów skarbowych, bacząc ze swemi kolegami Ministrami na przykazanie Boskie, które opiewa, pamiętaj byś w dniu 7-mym oddał się odpoczynkowi i modlitwie a będzie Ci się dobrze powodziło i całemu Państwu Polskiemu, czego Związek sług państwowych z całego serca życzy.

Nieszczęśliwa sprawa mundurowa służby państwowej.

Jeszcze w czerwcu b. r. po raz niewiadomo już który, poruszaliśmy sprawę nader ważną i pilną, dotyczącą niedostarczanego przez niektóre urzędy pauszalu mundurowego.

Pauszal ten w urzędach skarbowych zalega za rok 1919 i 1920, w Uniwersytecie Jagiellońskim za rok 1918, 1919 i 1920, w Generalnej Prokuratorji za rok 1919 i 1920, a w sądach za rok 1918, 1919 i 1920. Mimo wydanych już rzekomo w tym względzie zarządzeń w szczególności przez sąd apelacyjny w Krakowie, który miał nawet przeprowadzić z wytwórniami mundurów dla służby państwowej pertraktacje o rychłą dostawę tychże, sprawa ta, tak gdzieś ugrzęzła, że mimo usilnych starań Zarządu Związku, dotąd przez poszczególne uzzędy państwowe ruszoną naprzód nie została.

Podczas gdy kolej, poczta i inne urzędy poza wymienionymi powyżej, nie mówiąc już o instytucjach prywatnych, bankach, kasach i t. d., sprawę mundurów już dawno u siebie załatwiły, już-to przez wydanie gotowych ubrań lub wypłacenie służbie odpowiedniego ekwiwalentu, w urzędach jednak krakowskich — o tej sprawie milczy się zawzięcie.

A przecież woźni i podurzędnicy państwowi nie mniej od służby kolejowej lub pocztowej czynności swe wśród publiczności wykonują i z nią wciąż się stykają na każdym kroku. I podczas, gdy funkcjonarjusze kolejowi lub pocztowi, w otrzymanych mundurach wykonując swe czynności urzędowe, wyglądają jak przystało na sługi państwowe, to woźni sądowi i przy innych dykasterjach wyglądają, (pożal się Boże!) jak gdyby przed pół godziną dopieroco przeszli najcięższą inwazję bolszewicką...

Niedość, że przymusowy i całe lata trwający post ścisły, głodowaniem nazwany, porobił z nich istne straszydła zbożowe, na których wiszą dziurawe łachmany, dla ironji szumnie ubraniem nazwane, to jeszcze przez naturalne otwory tego łachmana ponuro wyglądają wychudzone od ustawiczuego chodzenia i pracy — gnaty sługi rządowego.

I w takich to strojach, bez żadnej przesady, wykonuje służba państwowa swoje czynności urzędowe w biurach i poza biurami, ale niedługo będzie wykonywać; bliską bowiem jest już chwila, kiedy i te łachmany z nich zupełnie spadną...

Najwyższy czas, by odnośne władze kwestją ubraniową już raz szczerze się zajęły, gdyż na dalsze zwlekanie i lekceważenie tej sprawy słudzy państwowi dozwolić nie mogą. Ponieważ dotychczasowe prośby i deputacje miejscowe dotąd żadnego skutku nie odniosły, przeto sprawa ta przed forum poszczególnych ministerjów poruszoną zostanie, gdyż nie można dopuścić do ignorowania przepisów, które zniesione wcale nie zostały, ani też, by osiwiali w służbie rządowej słudzy i podurzędnicy w potarganych łachmanach, gorzej od ulicznego żebraka — służbę swą wykonywać musieli.

Zachłanność jednostek.

Jak nam donoszą, w jednym z urzędów państwowych w Krakowie, miał się dopuścić pewien jegomość nie bardzo z jego godnością urzędnika państwowego licującego czynu.

W lutym 1920 r. wszystkie urzędy, zakupując tytoń, musiały zapłacić cenę wyższą, aniżeli to miało miejsce w miesiącu styczniu b. r.

Na skutek jednak wnoszonych przedstawień, Dyrekcja skarbu poleciła zwrócić pobraną różnicę ceny za tytoń, płaconej w styczniu b. r., a pobranej w lutym 1920.

Różnica ta, wynosiła w tym wypadku tysiąc kilkaset marek. Pieniądze te powinny zaraz po ich zwrocie być rozdzielone pomiędzy zamawiaczy tytoniu, jednak ów jegomość, zajmujący się sprzedażą w Urzędzie tytoniu, do dziś dnia nie kwapi się ze zwrotem tych pieniędzy, przypuszczając zapewne w swej naiwności, że pieniądze do niego przyschną...

Otóż pieniądze te przyschnąć nie mogą, muszą wrócić do prawych właścicieli, gdyż i tak przez 5 miesięcy pieniądzmi temi obracając, przynajmniej trzy razy tyle zarobił, ile zatrzymał...

Wzywamy zatem tego jegomościa, aby natychmiast zwrócił pieniądze, które nieprawnie zatrzymuje dotąd, urzędnikom i woźnym, którzy za tytoń pobrany drożej zapłacili, gdyż w przeciwnym razie nazwisko tego jegomościa, charakter służbowy i urząd, przy którym służy, podany zoatanie do publicznej wiadomości, a konsekwencje sam sobie przypisze. Dzisiaj wprawdzie pieniądz tani, ale i tak się go na ulicy nie znajduje— trza nań pracować...

Pauszal kancelaryjny.

Za czasów nieboszczki Auslrji, która ze swego skąpstwa szeroko słynęła, każdy woźny czy podurzęd-

nik rządowy otrzymywał co mieąiąc w naturze przybory piśmienne, jakoto: pióra, rączki, ołówki itp., lub też wypłacano pewną kwotę, która w zupełności na sprawienie tych rzeczy wystarczała. Tak było do czasu wybuchu wojny. Obecnie wszystkie urzęda zaprzestały wydawać przybory piśmienne w naturze, tylko w zamian, wypłacają danemu słudze na sprawienie tych przyborów miesięcznie 1 Mk.!?

Przed wojną, a nawet w jej pierwszych jeszcze początkach, można było za 1 halerza kupić wcale dobre pióro, dzisiaj stokroć gorsze kosztuje 1 Mk. Czyż zatem wobec ogólnie wiadomej drożyzny środków piśmienniczych jest możliwem, by dany funkcjonarjusz państwowy mógł za otrzymąną miesięcznię 1 Mk. zakupić to, co jest mu niezbędnie potrzebnem,? wszak wprost wyobrazić sobie nie można, by używając przez kilka godzin dziennie jedno pióro, mogło ono na cały miesiąc wystarczyć.

A gdzie reszta?

Takie załatwienie przez nasze urzędy sprawy pauszali kancelaryjnych uważać musimy za wyzysk, dokonywany na najbiedniejszych funkcjonarjuszach, których z powodu braku urzędników, calodziennie przy pracy kancelaryjnej się zatrudnia. Absolutnie rezygnują woźni i podurzędnicy z otrzymywanej miesięcznie 1 Mk, żądając natomiast, by przybory piśmiennicze otrzymywali w naturze, gdyż z własnych kieszeni w przyszłości tych wydatków pokrywać nie będą.

Baczność koledzy skarbowi, szkolni i innej dykasterji.

Rozporządzenie Prezydenta Ministrów i Ministerstwa skarbu, „Dziennik ustaw Rzeczypospolitej" z dnia 14/8 920 Nr. 77, uregulowało płacę dla wszystkich pracowników tak wyższych jakoteż i niższych, nadając wszystkim niższym funkcjonarjuszom 9 stopień płacy.

Z ustawy powyższzj byłaby może służba zadowoloną, gdyby ten ktoś z niższem prawdopodobnie wykształceniem, nie był do tej przezacnej komisji dopuszczony, gdyż zapewne przez niego cały ogół służby państwowej został dotkliwie pokrzywdzony, a najbardziej to służba skarbowa, szkolna i inna, która przez błąd ludzi nie fachowych wcieleni zostali najwyżej do 3 stopnia. Pytamy więc tych czcigodnych Panów członków tej wielkiej komisji dlaczego i na jakiej podstawie rzuciła kość niezgody pomiędzy służbę rządową? Dzieląc ją na kilka kategorji, czy woźny sądowy, skarbowy, polityczny lub też inny, spełnia inne urzędowe czynności? sądzimy i natem opierać się będziemy, że wszystka służba pochodzi z jednej akademji, z wyjątkiem może i to nie wielkim procentem wyższego wykształcenia.

Pytamy również Wysoką komisję, co winien niższy funkcjonarjusz któren, jako wysłużony podoficer mając za sobą 30—40 lat służby został zamianowany sługą do skarbu, szkolnictwa lub też do polityki i czy dla tego, że nie do sądownictwa ma dziś mieć li tylko 3-ci stopień, a przecież rząd austrjacki pomimo, że był nam obcy tej krzywdy nigdy swej służbie nie czynił w ten sposób, by ją dzielił na różne władze i części, lecz tylko wszystkim jedną miarką po wysłużeniu pewnych lat sowicie płacił. Dalej zapytujemy Wysoką komisję, czy zdała sobie sprawę jaką krzywdę wyrządziła wszystkim tym sługom, którzy mając pewną ilość lat służby państwowej za sobą osięgnęło nareszcie 10 stopień płacy, oraz nadzwyczajny dodatek w kwocie 200 kor. na podstawie ustawy austrjackiej, a teraz dla tego li tylko, że jest sługą skarbowym lub innym cofa się go do 3 stopnia jakby na drwiny wobec młodszego sługi, któremu daje 4—9 stopnia diatego, że jest w innym urzędzie.— Wołamy i protestujemy przeciw temu bezprawiu i pogwalceniu naszych praw obywatelskich; mamy równe prawa w państwie demokratycznym, dla tego żądamy zniesienia tej błogiej ustawy, gdyż srogo obito nas nie jednym lecz dwoma kijami, przeto organizacja nasza nawołuje wszystkich którzy dotąd nie należą do wspólnej organizacji, by w czasie obecnym raczyli się jak jeden mąż wpisywać się do organizacji, obojętnym nam jest gdzie któren będzie należał czy do Krakowa, Lwowa lub do innej tylko by spełnił swój obowiązek obywatelski należąc do której bądź z jednych organizacji i by już nareszcie przestał być pasożytem swych zacnych kolegów pracy, organizacja nasza nawoływala poprzednio i teraz również wola organizujcie się a to dla wspólnego dobra w tak krytycznym dla nas wszystkich czasie, bacząc i na to przysłowie „jedność buduje niezgoda rujnuje".

Pamięci Tych, co odeszli.

Z szeregów naszych raz po raz śmierć nielitościwa zabiera nowe ofiary, pogrążając pozostałe wdowy i sieroty w rozpaczny smutek po stracie swych opiekunów i żywicieli.

I tak odeszli od nas:

Józef Szołdrak, woźny sądowy w Krakowcu zmarły 12. sierpnia b. r.

Piotr Hołyński, funkcjonarjusz Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, zmarły 13 września 1920.

Najgorliwsi Członkowie Związku naszego, dzielni obrońcy sprawy zawodowej — nie uchylający się od największych ofiar tam, gdzie chodziło o sprawy wywalczenia lepszej dla nas doli.

Cześć zatem ich pamięci.

Z powodu śmierci ś. p. Kolegów Szołdraka i Hołyńskiego, uprasza się o nadesłanie z początkiem października po 1 M dla pozostałych wdów i sierót, t. j. po 2 M od każdego Członka naszego Stowarzyszenia.

Stan kasy naszego Stowarzyszenia.

Z końcem sierpnia przedstawia się następująco: Pozostało z r. 1919, 8080 M. (11543 K.) Przychód od 1 stycznia do 31 sierpnia b. r. 18778 M. razem 26.858. Rozchód 19.446 M. pozostało 7412 M. Z tego umieszczono w Kasie zalicz. urzędniczej i w pożyczce odrodzenia 5563, a w kasie podręcznej 1849 M.

Wsparcie za czas choroby otrzymali członkowie pp. Amarowicz 13 K 20 h., Stankowicz 54 K., Komenda 18 K., Skowron 22 K., Sydor 54 K., Kościołek 55 K. 20 h, Zarzeczny 27 K. 60 h., Koc 90 K., Głąb 6 K., Musiał 48 K., Polakiewicz 36 K., Hołyński 73 M., Rataj 25 M., M. Sowa 94 M., Hacias 12 M., Kroczynski 107 M. Razem 582 M.

Pogrzebowe ś. p. Amarowicza, Sydora, Króla, Zarzedznego, Koca, Głąba, Wilczyńskiego, Sułeka i Rataja po 60 K., Szpilki, Piwowara i Haciasa po 60 M. Razem 558 M.

Odprawy wdowom i sierotom po ś. p. Amorowiczu 350 K., Sydorze 356 K., Królu, Zarzecznym, Kocu, Głąbiu, Wilczyńskim, Sułeku, Rataju po 360 K, Jasińskim 106 M, Piwowarze 440 M., Szpilce 450 M. i Haciasu 500 M. Razem 3748 M.

Wykaz datków

na koszta deputacyj, złożonych przez kol. członków Stowarzyszenia

od 1 lipca do 15 września 1920 r.

Wadowice: Galwin, Bialikiewicz, Wyzina po 7 M., Malczyk 3 M. 50 f.

Bochnia: Borowicz, Tulek, Olesiak, Gondek, Kubisztal, Safiński, Romanowski, Lewicki, Kieliszek, Kruczek po 7 M.

Jarosław: Ciasnocha 10 M.

Dynów: Majeski 10 M.

Grybów: Brzezicki, Stańko, Hudyga, Wiśniowski, Hatłos, Romańczyk, Sarkowicz, Skowroński po 7 M.

Nowy Targ: Harynek, Stastny, Sznurowski, Łócków, Głód, Babczak, Wójcik, Zając, Głąbiński, Książkiewicz, Bryniarski po 5 M.

Milówka: Maryniak 20 M., Dubiel 10 M., Widz 5 M.

Dębica: Ramza 20 M.

Żywiec: Kostrzewa 5 M.

Jaworzno: Mielnik 20 M., Mirocha 10 M.

Wojnicz: Kasprzyk 20 M.

Brzozów: Kędlarski 10 M., Zbiegień, Szewczyk, Dudek, Miciąg, Niecko po 5 M.

Skawina: Scheuer, Leśniak po 6 M.

Gorlice: Bałuka, Mach po 9 M., Karp 4 M., Adamczyk, Latasiewicz po 3 M., Fedak 2 M., Drożdziak 1 M., Grąglowski 80 fen.

Kraków: Paleń 10 M. Razem 424 M. 30 f.

W poczet członków Stowarzyszenia przyjęci zostali w czasie od 1 stycznia do 15 września br. pp. koledzy:

Kraków: S. Kmiecik, W. Marszałek, J. Suder, Gąsiorowski, S. Durlatka, P. Marcinek, B. Sękara, F. Fiszer, E. Hajdukiewicz, P. Grintesz, U. Wróbel, S. Bocheński, H. Bocheńska, J. Jurkowa, T. Kania, P. Kurek, M. Fitt, S. Czaja, F. Grabowski, J. Gramatyka, T. Pomianek, A. Buczak, J. Pająk, J. Brachowski, T. Baranowski, A. Paleń, J. Niesiołowski, F. Kwinta, M. Olejak, J. Kuśnierz, J. Skalski, F. Osiołkiewicz, S. Ślizowski, Z. Zyłowa, W. Matysiak, K. Podgórski, J. Kozieniak, F. Wilkosz, J. Bonarski, P. Zychowski, F. Śliwieński, J. Kozowa, J. Kanikuła.

Bochnia, gr. 10: J. Olesiak, A. Safiński; Tarnów gr. 11: W. Oleksy, J. Szabłowski, P. Wesołowski. F. Hanak, J. Puchla, Leśniczak, S. Hańdo; Żywiec, gr. 12: M. Pytlarz; Rzeszów, gr. 15: A. Wałowicz, A. Ośnikowski; N. Targ, gr. 17: M. Zawiłło; Gorlice, gr. 22: S. Drożdziak; Lisko, gr. 24: M. Hewczuk; Jarosław, gr. 29: A. Holówka, M. Karczmarz; Wadowice, gr. 30: F. Lisko, A. Łączny; Krakowiec, gr. 31: J. Parańkiewicz; Przemyślany, gr. 33: M. Dębicki, J. Dziaduszewski, P. Kłosowski, M. Kopciński, E. Prochaska, J. Zapłatyński; Dynów, gr. 34: J. Chudzikiewicz; Strzyżów, gr. 37: S. Śmiałowski, A. Burek; Grybów, gr.: M. Hatłos, W. Romanczuk, J. Sarkowicz, H. Skowroński; Milówka, gr 41: A. Banaś, A. Widz; Podhajce, gr. 47: M. Łomnicki; Ciężkowice, gr. 49: J. Ladenberger, K. Piątek, W. Gajer, J. Piątek; Dębica, gr. 65: M. Buszko, M. Ramza, J. Urbańczyk; Mszana Dolna, gr. 66: K. Grzywan, M. Łątkiewicz, J. Łachut; Dobczyce, gr. 68: A. Adamczak; Kolbuszowa, gr. 70: B. Borecki, P. Chomań, P. Szafran, M. Dudziński, W. Dudziński, M. Czosbera; Krościenko, gr. 71: Szyper, S. Garbicz; Ulanów, gr. 72: M. Isków, A. Kumik; Sokołów, gr. 73: A. Dziuba, M. Gabryel, W. Rychlicki; Krosno, gr. 74: S. Rachwał; Wojnicz, gr. 74: T. Kasprzyk; Kalwarya, gr. 53: F. Drechsler i z Zakliczyna J. Rzeszoto.

Wszystkie pieniądze i konsygnacje należy przesyłać na ręce skarbnika naszego Stowarzyszenia, p. Michała Orkisza w Krakowie, Uniwersytet, Collegium Novum.

Wszystkie pisma i listy, odnoszące się do naszego Stowarzyszenia, należy przesyłać na ręce sekretarza p. Karola Dauma w Krakowie, ul. Grodzka L. 52, Sąd.

Tych Panów Członków naszego Stowarzyszenia, którzy dotąd zalegają z wkładkami miesięcznemi, wzywamy do najszybszego wpłacenia do kasy Stowarzyszenia, gdyż dalsza zwłoka ze względu na interes ogólny dopuszczalną nie będzie.

Zarząd Stowarzyszenia.

Wydawca: Małopolskie Stow. wzaj. pomocy sług państw. **Redaktor odpowiedzialny:** Stanisław Ratyński.
Drukarnia Związkowa w Krakowie, ul. Mikołajska 13, pod zarządem J. Dziubanowskiego.